

UJ CIMBORA

Az Uj Cimbora Családszövetség képes gyermeklapja

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR

SZERKESZTI ES KIADJA:

F. LÁSZLÓ MARCELLA

I. varju: Nézd csak pajtás, milyen pompás zsákmányra bukkantunk.

II. vaju: Kár! kár! hisz ez csak egy kőccal tömött Paprikajanesi . . .

APRÓSÁGOK — TARKASÁGOK

AZ ARANY ABÉCE

R. — Rossz uton ne kívánj soha boldogulni, mert ebül gyült vagyonnak ebül kell elmenni. —

S. — Saját hibáinkat kár takargatni, mentegeznünk, mert így folyvást azokban tepedünk.

T. — Tiszteljed atyádat és anyádat, ez az Isten parancsolatja.

AZ UJ CIMBORA ELŐFIZETŐGYÜJTŐ-VERSENYE.

Hálás köszönetünket fejezzük ki mindazoknak, akik az Uj Cimbora megerősítési munkájában részt vállaltak azzal, hogy új kis cimborákat hoztak be olvasótáborunkba. A jó Isten jutalmazza meg őket külön-külön jószándékú munkájukért. Legutóbbi gyűjtésünk: Gálffy Zsigmond szerezte: Gyallay Korpos Gyulát, Kolozsvár; Pop Margareta és Magda szereztek: Bogdán Magduskát és Ilit, Szatmarg. Pollner Gabi szerezte Sepsy Klárát. Szatmár.

Kérjük kolozsvári előfizetőinket és jóbarátainkat, hogy küldjék be azon ismerőseik címét, akiről gondolják, hogy az Uj Cimborát megrendelik. Semmivel nem szerezhethet a szülő nagyobb örömet karácsonyra gyermekének, mintha megrendeli neki ezt a kis újságot.

Szatmári kis cimboráink közül többen említették, hogy szeretnék beköttetni az Uj Cimborát. Bizony ez jó is lesz, mert így legalább nem kallódnak el az egyes számok. Beszéltünk ezirányban Gárdos könyvkötő bácsival, aki vállalja az újságnak bekötését. Ezért hát, ha köttetni akarják az Uj Cimborát, Gárdos bácsihoz vigyétek P. Brătianu (Deák-tér 3. szám alá, Ő majd olesón és jól beköti nektek.

A nagybányai cimboráknak dec. 7-én lesz a rajzkiállításuk. De nemesak rajzok lesznek, hanem szebbnél-szebb játékok, babaszobák, főzőedények, butorok — egy egész Meseország. Van láz és izgalom a nagybányai cimborák között. Sok olyan játékszer is lesz, amelyeket maguk a gyermekek készítenek. A nagykáro-

lyi ref. elemi pl. mezőgazdasági játékszerekkel vesz részt a kiállításon, Tereh Sanyi időjelző házikójával, Zathureczky Ilonka, Óvári, nagyon ügyes falusi szobát állít ki — már készen is van. A halmi-i ref. leánybibliakör — amint hírül hozták, szintén benevezett Meseország kiállítására — ők egy fonó-jelenetet fognak készíteni. Egyszermind karácsonyi vásár is lesz ez a játékiállítás.

KERESZTSZÜLÖK NÉVNAPJARA.

Jó keresztanyámnak
A nevenapjára
Virágokat szedtem
Ékes bokrétába.

De a szivemben is
Nyílik egy rózsaszín-ág.
Leszakítom annak
Legszebbik bimbóját.

A virágcsokorral
Azt is által adom,
S minden jót kívánok
E szép örömnapon!

Földes Zoltán.

HIDEGVÉR.

Egy angol lord hosszabb utat tett meg tengeren. Egyszer éjszaka 12 órakor, éppen mikor lefekszik, berohan az ifnasa és rémülten kiáltja:
— Sir! Tessék azonnal öltözködni, a hajó léket kapott. Van két mentőövem, meneküljünk!

A lord ásit egyet és így szól:

— Mikorra várható a hajó elsüljedése?

— Reggel nyolcra, Sir.

A lord erre magára huzta a paplant és kiadta az utasítást:

— Reggel pont fél nyolckor keltsen fel. Addig hagyjon aludni.

— Jó, jó — mondja erre Ődi cimboránk, de mi történik, ha előbb elsüljed a hajó?

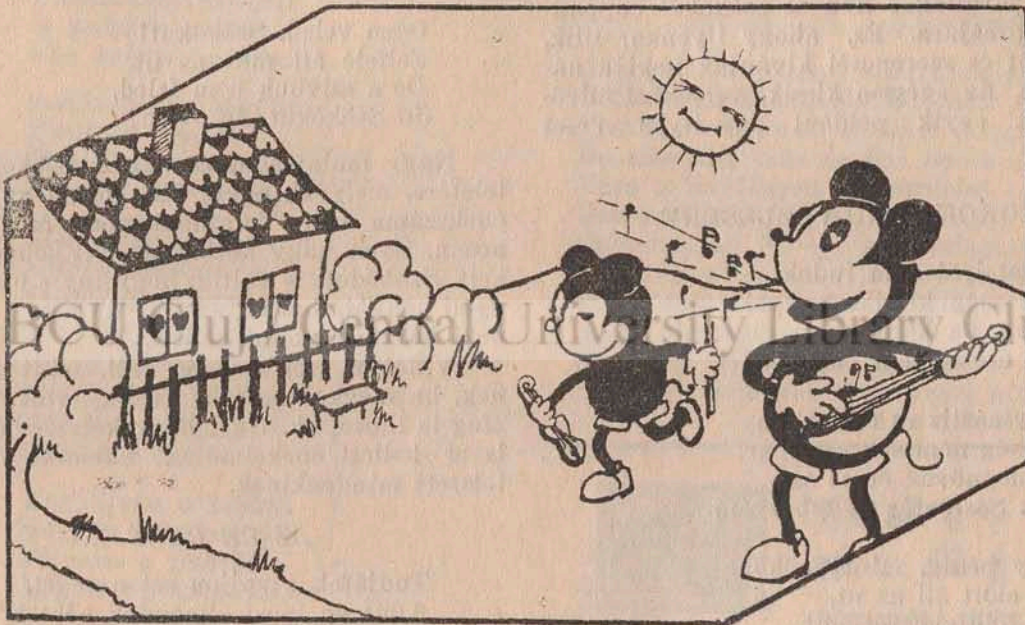
Volt egyszer háromláb. A három lábón volt kétláb. Két lábánál az egyláb. Odaszaladt négyláb s a háromlábón levő két lábtól elvette az egylábát. Erre kétláb felkapta a háromlábát s úgy megdobta vele a négylábát, hogy az nyomban eleresztette az egylábát. Mi az?

Ez már igazán nagyon megható volt. Most bölt, de úgy, olyan érzékenyen, hogy az egész már nem csak szipogtak, hanem öregek, fiarokonságot tulszárnyalta. Sósökönnyei, mint a talok hangosan sirni, zokogni keztek. Nagyba-zápoesó hullottak alá. Majd keblére vont a csi, a vén Sósforrás, az meg egyenesen böm-Szökökutat: (Folytatjuk.)

Miki egérkirály bírodalmából

Cinike és Miki regényes története

IX. Miki Maus Öfelsége palotájában nagy multság volt az este. Cinikének, a legifjabb egérkirálykisasszonyak ünnepelték a születésnapját. Aranyszegélyes meghívókat küldtek szét az országba, minden előkelő egéresalád hivatalos volt az ünnepségre. Söt, hogy IX. Miki egérkirály békés szándékát mutassa, még Csizmás Kardurnak, a macskák királyának is küldött meghívót. Minthogy az egerek közt nagy a félelem a macskák miatt, egymagában nem is mert senki követségbe menni, hárman mentek meghívni Csizmás Kandurt, a macskák királyát. A multságon mindenki nagyon jól mulatott, de legjobban mégis Puki és ifjabb Miki, a két jó barát. Hogyne érezték volna jól magukat, mikor egész este ott legyeskedhettek Cini-

ke, az egérkirálykisasszony körül. Nagy kitüntetés volt ez a két házasulandó ifju számára. Meg is kérték volna rögtön Cinike kezét, csak azt nem tudták, hogy melyikük iránt érez nagyobb hajlandóságot! S mikor vége volt a multságának, el is határozták, hogy szerenádot, vagyis magyarul éjjeli zenét adnak tiszteletből az egérkirálykisasszonynak. Ugy gondolták, így majd csak kiviláglik, hogy ki tetszik Cinikének kettőjük közül. Meg is jelentek a nagy reményű ifjak s Miki így szólt: Puki látod? itten adunk szerenádot.

De ám nagy bonyodalom lett az ügyből, amit majd a következő számban fogunk elmondani.

Föld alatt, föld felett

I r t a : L á s z l ó M a r c e l l a

Ez a kijelentés nagyon meghatotta a jelenlevőket. Egy páran az idősebb és gyengébb szívűek közül szipogni kezdtek, majdnem el-sírták magukat. Az elbeszélés végén sorra Szökőkút elé járultak s hangos csókokat csuppan-tottak az orcájára. És, ahogy ilyenkor illik, boldogságot és szerencsét kívántak neki a há-zasságához. Az egészen kicsik, versekkel üdvö-zölték. Az egyik például egy ilyen verset mondott:

SZÖKÖKUT ÜDVÖZLÉSÉRE.

Verset írni nem tudok,
Mert még kicsike vagyok.
Eveim, ha kérditek,
Még ezerre sem mennek.

Négyszáztíz és egynehány
Ev még nem sok ugyebár?
De megnövök én is ám,
Mint Sósforrás nagybátyám.

Vagy pedig, mint Szökőkút,
Aki előtt áll az ut,
Aki földfeletről jött,
Igy van most e nép között.

Szökőkút a nagy legény!
Bátor fickó és kemény.
Nem ijed meg egyhamar,
Ha éri is bármi baj.

Szépen, illedelmesen csobog.
Nem, mint a rossz patakok,
Csak locsognak, fecsegnak,
Szekundára felelnek.

Bár ő nem itt lakik most,
Föld felszínén otthonos.
Egy szép parknak közepén,
Márványpalotában él.

De, mivel a mátkája,
Szép Hajnal visszavárja,
Ezért Szökőkút mostan,
Bucsut is vesz legottan.

Isten veled, Szökőkút!
Felfelé áll már az ut,
De a szívünk nem feled,
Jó Szökőkút, ég veled!

Nagy mulatságot rendeztek Szökőkút tisz-teletére, melynek egyik fénypontja az Ereeske énekszámá volt. Tulajdonképpen még nyilván-osan, ilyen nagy közönség előtt sohasem éne-kelt. Szabódott is váltig, hogy így s így, ő szé-gyeli magát, hátha belesül, de nem hagytak neki békét, énekelni kellett.

Valóban szép hangja volt, miat az üveg-nek, ha megkoecantják. Vékony volt és zengő. Meg is tapsolták. Ugy, hogy kétszer-háromszor is el kellett énekelnie e dalocskát, annyira tetszett mindenkinek.

AZ ÉR REGÉJE.

Tudjátok e vajjon ezt a regét,
Amit én most elmondok néktek?
Szerelmet vallott a Hegyiforrás,
A völgyben lakó szelid Érnek.

S szerelmeséhez elküldte a Szellőt.
Elküldte hozzá követségbe,
Hogy gondolja meg kis Ér a dolgot
És legyen az ő felesége.

Igen ám, de azt Ereeske titkon,
Vágyó szívvel a Napot nézte.
Nézte, addig nézte a Tűzkirályt,
Mig egyszer őt az megigézte.

S a völgyben lakó szelid Ereeske,
Napsugárszálon az égbe szállt.
Hegyiforrás, amikor hallotta,
A szíve örökre búra vált.

A két eke

A vaskereskedésben egymás mellett elhelyezett két eke el-elbeszélgetett, tervezgetett a jövőre nézve. Szerettek volna egy gazdához kerülni.

Tervük sikerült, mert egy napon hosszas alkudozás után átvándoroltak az üzlet polcáról egy piros pozsgás, nagy bajuszu bácsi szép kis szekérébe, melyen kirepültek egy közeli faluba. Nagyon tetszett nekik az utazás, hogyne, mikor a ragyogó tavaszi nap huncut sugára a szép fényes ekéken végig szaladva, az út mentén virágzó tavaszi kikericsre kacintott pajzánul.

Uj otthonukban még meg se pihentek, munkára küldték őket. Egy-egy pár szép, fekete ló volt eljűk fogva s büszkén hasítottak az öreg föld hátán hosszú szalagokat. Pompásan hasadt a téli fagy által megpuhult rög. Este egymás mellett pihenték ki a napi munkát. Így ment a munka, míg gazdájuk elvégezte a tavaszi szántást. Szántás után egy nagy esürben kaptak helyet, most őszi pihenhetek.

A hosszú nyári napokon mást nem is tettek, mint beszélgettek. Az egyik sorsával megelégedetten várta az őszt, hogy ismét puhihassa a rögöt. Elbeszélte társának, hogy milyen szép munkát is végeznek ők. Megpuhtják a kemény talajt és ezzel puha ágyat készítenek a parányi buzaszemnek, mely aztán szépen fejlődve, nagyra növe, a nap hevétl megérelődve adja a jó termést, az aratást, ami után az emberek nyugodtan néznek a hosszú és kietlen tél elé, hiszen lesz puha kenyérük és foszlós kalácsuk. — Én boldog va-

gyok, hogy ennyire segítségére lehetek az embernek, mondta az eke.

Nem így a másik. Elégedetlenkedett, hogy mindig csak a csunya fekete földet turja, ő bizony nem is megy többet a mezőre, nem dolgozik másnak, hiszen neki nincs abból semmi haszna.

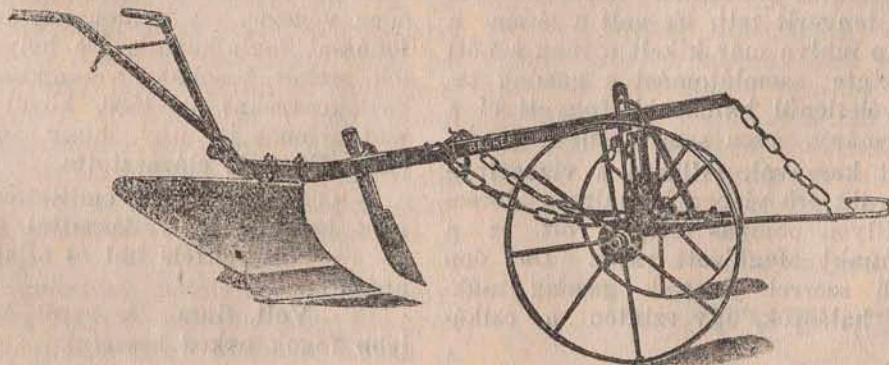
Mikor eljött az őszi szántás, a gazda csak az egyik ekével indult a mezőre. S oly vigan szántott, oly gyorsan ment a munka, hogy a másik eke nem is hiányzott. A dolgozó eke perse a szántás által szépen kifényesedett, megacélosodott, megedződött a naponkinti munkában.

Az őszi munkák befejeztével újra egymás mellé került a két eke. De milyen nagy volt köztük a különbség! Mintha egy hanyag, lompos, lusta, rongyos ruhájú ember került volna egy szorgalmas, esinos, tisztaruhájú ember mellé. A munkátlanságban töltött idő alatt az egyik ekét belepte a por, kikezdte a rozsdá, undok pókok rajta szőtték hálójukat. Nem látszott rajta, hogy valamikor az üzlet polcán testvérek voltak a másik ekével.

* * *

Igy van ez az életben is. Szorgalmas, munkás, józanéletű ember gyarapodik vagyonban, jólétben; a becsületesen jólvégzett munka új tette, új munkára serkenti. Önbizalmát növeli, míg a dologkerülő kezén az is szétmállik, amit elődei ráhagytak, bátortalan, semmihez nem mer kezdeni a munkátlansággal együtt járó vétkek, bűnök úgy kezdik ki mint a sutba dobott ekét a rozsdá.

Geesey Tóti.

Az Ecsedi láp

— Azt kérdezted tőlem legutóbbi beszélgetésünk alkalmával, hogy mivel foglalkoztak az emberek, hogy éltek a lápon? Legjobb lesz, ha veszek egy egész esztendőt — s évszakonként mutatom be neked a láp életét. Kezdve tavasszal, amikor az elolvadt hólé megtöltött minden árkot és mélyedést Csanálostól kezdve egész Mátészalkáig. (Jó lesz, ha előveszitek a térképeteket és mindezen helyeket kikeresitek. Ugy, hogy mire a Kraszna, a Szamos, a Homoród, a Sós-patak és a Balkány vize kiöntött, már nem volt árok, amely befogadja őket. A kiáradt vizek hát tovább hömpölyögtek a mélyebb részek felé, le egészen Ecsedig. Itt valóságos tengerré dagadtak. Viz-viz mindenfelé, amerre a szem ellátott. Amint a láp medencéje megtelt vízzel, megérkeztek a vízi madarak is, a szárcsa, a halkapó, a buvármadár, a szalonka, a hosszunyaku gém és sok másfajta vízi szárnyas. Nosza megelégnéltek a láp környéki falvak is. Vadászoknak valóságos Eldorádója volt a láp. Ugy, hogy Szatmár-, Szilágy-, Biharmegyéből, sőt messze Erdélyből le-le jöttek a szenvedélyes vadászok szalonka-vadászatra. De készülődtek a halászok is. A csikászok egyelőre csak előkészítették, kijavították tavalyi kasaikat. Ő rájuk akkor került csak a sor, amikor a víz már leapadt. Ugy május táján leszivárgott a földekről a víz, de még annyira puha, süppedő volt, hogy ott bizony szántani nem lehetett. Pedig már az alföldön, Szatmár, Várad körül a buza térdig ért. Mit csináljon a lápi gazda? Nem kell őt félteni. Kihuzgálta a tavalyi kukoricakórót s minden kóró helyére néhány szem tengerit tett. Ez volt a lápon a vetés. Pár nap múlva már kikelt a mag s nőtt növekedett szinte szemlátomást a gazdag talajban. Ha véletlenül hamarabb fogyott el a tavalyi takarmány, ezen sem busult a gazda. Kicsónakázott kaszával, villával a vízborította lápra s térdig érő vízben kaszálta a „locsó-gó füvet.” Milyen pompás eledele volt ez a szarvasmarhának! Meghízott rajta. De épp ilyen könnyű szerrel jutottak gazdag zsákmányhoz a halászok, úgy szintén a csikászok is.

— Hát a csikot megették, édesapám? Hiszen az olyan piócafajta.

— Meg bizony, fiam. Még én is ettem csikos káposztát. Nagyanád nagyszerűen tudta készíteni. De más uri családoknál is szívesen vásárolták a csikot, különösen böjti napokban. Egész Munkácsig (most Csehszlovákia) elkalandoztak az ecsedi csikászok.

— Aztán jött a nyár. A csikászok, halászok, vadászok mind a gazdaságokban dolgoztak.

— A nagy szárazságban azonban a láp felszíne hamar tüzet fogott, mint a száraz tapló. Elég volt egy vigyázatlanul eldobott cigarettavég és a hír faluról-falura terjedt: ég a láp!

— És elégték a faluk, meg az emberek?

— El nem égtek éppen, de sok kár esett állatban és takarmányban. Így mult el a nyár. Az ősz ismét mozgalmas volt. A lakosság a betakarítással vesződött. A szárnyasok, vízi madarak pedig a költözködésre készülődtek. Ezer számra röpködtek a levegőben, buszokdáltak a darvak, a gémek, vadludak.

— Az ősz után lassan eljött a tél. Fehér hólepel borult a nádrengetegre. Ez az idő volt a lápon az aratás. Ilyenkor lehetett vágni a nádat, amely pedig szép pénzt hozott a gazdának. De jól keresett vele a szegény ember is. Ha naponként levágott száz nagy kéve nádat, 10—14 koronát kapott érte.

— Mivel foglalkoztak még a lápon édesapám?

— A főfoglalkozás az állattenyésztés és földművelés volt, de egyes vidékeken házi ipart is űztek. A nádvágás nehéz munkáját legnagyobb mértékben Nagyecséd és Börvely népe végezte. A kaplonyiak inkább gyékényfonással foglalkoztak. De helyenkint készítettek szekér kasokat, vesszőkosárcákat és szajtkosarokat is. 1880. körül felvirágozott a szatyorfonás is, úgy, hogy az ecsedi szatyor egész Európát elárasztotta.

— Aztán, amint említettem, foglalkoztak még halászattal, vadászattal és csikászattal.

— Volt sokféle hal és állat a lápon, édesapám?

— Volt, fiam. De erről megint legközelebb fogok neked beszélni.

Az a csunya kéményseprő

Irta: *B. Rafael Anna.*

Ha szófogadatlan volt, mindig mondták: Jön a csunya kéményseprő! Elvisz a kéményseprő! És azóta mindig félt és futott és messzire kerülte a kéményseprőket. Most aztán, hogy megtudta, hogy a Mártuska édesapja is kéményseprő, ő kacagott rajta a legjobban és kerülte a kislánynyal való barátkozást. Sőt a többi leánykáknak is megmondta, hogy ne barátkozzanak vele.

— Kerüljétek Mártust — mondta nekik — mert ráragadhatott a korom az apja ruhájáról és titeket is bepiszkol.

Pedig Mártuska nagyon tiszta gyermek volt és nagyon kedves, jó leányka. Tanulni is szeretett és ő tanulta meg leghamarább az ábécét. Ha a tanító néni megdicsérte, a többi leányka még jobban megharagudott reá.

Egyszer iskolába jövet Mártuska találkozott az édesapjával, aki éppen a kormos munkaruhában jött. A kéményseprő is, mint minden édesapa, nagyon szerette a gyermekét, lehajolt és megcsókolta leánykája arcát. A haszontalan kis iskolatársak meglátták és azóta még jobban csúfolódtak. Keresték a Mártuska arcán az édesapja csókjának a nyomát.

— Kormos puszit kaptál? Lássuk, lássuk — kiabálták feléje.

Szegény gyermek nagyon szerencsétlennek érezte magát. Otthon nem akart szólni, mert nem akarta édesapját megbántani, a tanítónéninek meg nem akart árulkodni. Évi pedig egyre jobban biztatta a leánykákat Mártus ellen. Ha cukrot hozott az iskolába, minden leányt megkinált, csak Mártust nem, ha véletlenül Mártus közel ment hozzá, kényeskedve kiáltotta: Eredj innen kormos Kató, mert bepiszkolsz! Egyszer már nagyon el volt keseredve a szegény kis Mártuska, már szólni akart a tanítónéninek, de eszébe jutott, hogy még jobban megharagítaná Évikét, azt pedig nem szabad, mert az édesapja Évikéektől kapja a legtöbb pénzt, mert az ő házukon van a legtöbb kémény.

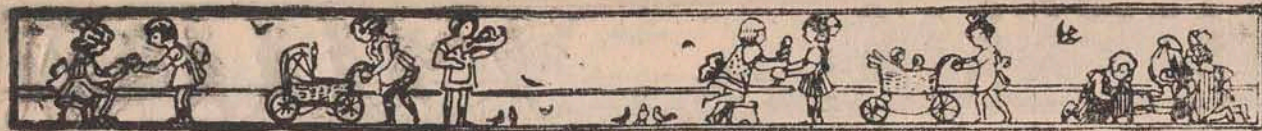
Évikék gyönyörű palotában laktak, anynyi szoba meg folyosó volt itt, hogy könnyen el lehetett tévedni a nagy házban. Ebben a

gyönyörű lakásban élt Évi a szüleivel és nagyobb testvéreivel meg a nevelőnőjével. Sokszor volt náluk nagy vacsora vagy bál, ilyenkor rengeteg előkelő vendég jött hozzájuk. Máskor az ő szülei mentek el nagyobb testvéreivel és őt természetesen — minthogy még kislány volt, otthon hagyták a nevelőnővel.

Egy ilyen alkalommal — amikor a szülők és a nővérei nem voltak otthon — történt, hogy Évike korán aludni ment, a nevelőnője is visszavonult a saját szobájába. Évike fázós természetű volt, mielőtt ágyba bujt volna jól megrakta a kályhát, de véletlenül nem esukta be jól a kályhaajtóját. Évike hamar elaludt, a tűz vigan pattogott és egyszer csak szikra pattant, kirepült a kályha ajtón és leesett a szőnyegre. Lyukat rágott a szőnyegen, egyre nagyobb, nagyobb, a padló meggyulladt, aztán a szék és a többi butor. A kislány mélyen aludt, de aludt mélyen a cselédség is. Egyszer csak nagy világosságra ébredt a kislány, a füst fojtogatta és a kályha körül minden lángba borult, de lánggal égett az ajtó is, amely nagyon közel volt a kályhához. Évike borzasztóan megijedt és segítségért kezdett kiabálni. A nagy kiabálásra felébredtek a cselédek és a nevelőnő is, de nem tudtak bejönni az égő ajtón. Kétségbeesetten szaladgáltak föl és alá a nagy lakásban és telefonáltak a tűzoltókért. Évike ezalatt folyton sikoltozott a félelemtől. Már ki akart ug-rani az ablakon, de eszébe jutott, hogy a második emeleten van a szobája, ha legrana rögtön szörnyet halna. A szobában már alig volt egy sarok ahova elmenekülhetett, már a többi szobákba is belekapott a láng. A füst olyan sűrű volt, hogy Évike alig lélezett, de még próbált kiabálni egy darabig, aztán elájult. Közben megérkeztek a szülei és jöttek repülve autóikon a tűzoltók is. Rögtön neki támasztották létráikat a ház falainak és hozzáogtak az oltáshoz. Évikének a szülei kétségbeesve könyörögtek a tűzoltóknak, hogy mentse meg a gyermeküket.

(Folytatjuk.)

ŐSZ HERCEG

Irta: Dezső bácsi.

A természet fölvette diszruháját.
Megérkezett a régvárt fényes Herceg...
Minden arany- és biborszínben diszlik...
Utján ezüstös szálak lengedeznek...

S amint a Herceg üdvözli a tájat,
Szavára elpirul a fa gyümölcse...
S eléje hull a tarka szőnyegágyra
Az érett alma, s mosolygó körte.

Az őszirózsa is kitarja kelyhét:
— Herceg, ne menj el innen! — így marasztja.
— A táj pompája a tied egészen! — ...
... És int az Ősz, hogy szívesen maradna...
— De nem hallod, hogy krugatnak a darvak?

Nekem szól ez a bus halotti ének...
A felhő is sirat, a szellő is sóhajtoz.
Hogy életem csak muló, röpke élet. —

S a méla Ősz hervadtabb napról-napra...
Sápadtan áll a végső utra készen...
Sötét varjaknak gyásza feketéllik...
És jön a Tél fagyasztón, hófehéren...

Ó ássa meg a sirt, a vén sirásó...
S a koporsóra rákerül a fátyol...
Mint szemfedél ráhull a hónap pelyhe...
És még az Ég is megdermedve gyászol.

Az Ősz Herceg halott...
A szíve megfagyott.

Üzenet a jó gyermekeknek

Már csak pár hét és itt a Mikulás napja. Gondolom, hogy minden kis cimborára nehezen várja. Lám a cimboráknak már elküldte a Mikulás bácsi a levelet. Hogy mi van a levélben, azt most nem árulhatom el, majd csak a jövő számban fogjátok megtudni.

Kis leánykák, kis fiúcskák, ti hozzátok szölok, vessétek a szívetekbe, amit mostan mondok. Édes titok, meglepetés leselkedik rátok, no de azért magatokat nehogy elbizzátok! Mert hát csak a jó gyermekek kedves amit mondok, aki rossz volt!... Krampusz, virgács, okoz nagy gondot. Vigyázzatok, Mikulásig pár hét van csak hátra, akkor lesz a nagy porolás, serény lesz a pálcá. Aki rossz volt, csihpuhi, frissen kiporozzák, Krampuszok a csipős vesszőt szekér-számra hozzák. No de azért megijedni nem kell kérem szépen, egy Krampuszszal találkoztam, éppen a múlt héten. Mogyorófa pálcáát gyűjtött és amint sétáltam, megijedtem tőle, szinte sóbálvánnyá váltam. Krampusz urfi mosolyogva pödört egyet bajszán, öltönyét megigazitva kacskaringós farkán, magát illőn bemutatta, megkérdezte szépen: „Vajjon vannak jó gyermekek ezen a vidéken? Vajjon Mikulás bácsinak akad itt is dolga?” —

„No, no, egy pár jó gyermekért nem megyünk a boltba, mert van itten sok jó gyermek, mint rosta lika, Évi, Pisti, Teresi, Piri, meg a kis Palika, de ki tudná felsorolni: itt jó minden gyerek: Krampusz urfi a pálcákkal messzire elmehet.” Még pirosabb lett krampusz urfi a hír hallatára, örömeiben egy kököresint tűzött a farkára. Táskájából egy levelet nyomott a markomba. Ill' a berek, szélnek eredt, eltűnt onnan nyomban. Haza érve, nem akartam hinni a szememnek, mert csakugyan a kezemben hoztam a levelet. Titkon járó anyaszívek tündéri jósága, vezette a Mikulás bácsit a levél írásra. Kriksz-kraksz betűk örökfényű szavakká szépültek, mert a szívnek legnemesebb rejtekéből jöttek.

Nos gyermekek, jó Mikulás azt üzeni nektek, most és mindig legyetek jó, nagyon jó gyermekek. Ha igaz mit a Krampusznak rólatok meséltem, akkor bizony a virgácstól senki sohse féljen. Hanem a Mikulás bácsit várjátok örömmel, fényes orru eszmacskákkal, vidám cipőcskéekkel. A jóság édes jutalmát mindenki megkapja, boldog szívek ünnepe lesz a Mikulás napja. Ha jók lesztek a világ is mosolygósra vállik és sok könnyet letöröltek Mikulás napjáig.

Kirjárné Kovács Emma.

Ahogy kis munkatársaink irnak . . .

JUHÁSZBOJTÁR.

*A szép szőke Tisza
Sietve sietett,
Hogy mielőbb lássa
A kunsági eget.*

*Arató leányok
Vidám dala zengett,
A pacsirta velük
Vig versenybe kezdett...*

*Juhászbojtár megyen,
Terelgeti nyáját,
Hátán viszi zsiros,
Nagy, kopott subáját.*

*Eléri a dombot,
Leteszi subáját,
Fujja, fujja szépen
Szóló furulyáját.*

*Am a nap az égen
Mindig feljebb futa,
Pályája feléig
Ime már eljuta.*

*Ezt látván a juhász,
Hagyja futni nyáját,
Fölveszi a földről
Kopott tarisznyáját.*

*Kenyér szalonnával...
Ez egyszerű éték
Tessz ki nála a
Hétközi ebédet.*

*Délután felballag
A domb tetejére,
Nézi: a Tiszában
Fürdik a táj képe.*

*Alkonyodik immár
Veres az ég alja,
A juhász a habok
Csobogását hallja.*

*Lemegy a dombról
Nyája közelébe,
Hogy terelje vissza
Gazdája részére.*

*Hazafelé ballag
Terelgeti nyáját
És utközben fujja,
Fujja furulyáját.*

1931. márc. 4.

Nemes Nagy Ágnes I. gimn.

BUCSUZÁS A NYÁRTÓL.

A hegyet, a völgyet bearagyogta a nap,
Erdőn, mezőn a madarak száza daloltak.
Fü, fa, levél, erdő zöldben pompáztak,
De messziről már az őszi szelek jártak.
Vége a napfényes, madárdalozó nyárnak.

Bucsuzok én is hát a nyártól,
Bucsuzok én is, egy szép világtól,
Bucsuzok az aranyló buzamezőktől,
Füttől, fáktól és a falevelektől.
Azért bucsuzok a nyártól,
Hogy egy rideg őszi reggelen:
Juson eszembe sok szép nyári álmom.

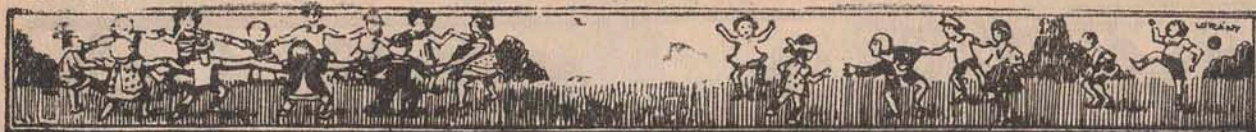
Irta: Kovács Margit.

Bélyeggyűjtés

Vezeteli: BÉLA bácsi

Katalógusokat nagy bélyegáruházak vagy más cégek adnak ki. Ezekben a katalógusokban benne van minden ország megjelent bélyege külön-külön. Azután az is fel van tüntetve, hogy az egyes bélyegeknél mennyi a csere-értéke. Akinek tehát ilyen katalógusa van, azt nem lehet a cserénél becsapni, mert megnézheti, hogy mennyit ér az a bélyeg, amelyiket tőle kérnek és megnézheti azt is, hogy mennyit ér az, amelyiket adni akarnak. Katalógust minden évben újat adnak ki. Egyrészt: mert a bélyegek ára változhat is, másrészt: hogy abba már az új bélyegek is benne legyenek. De a katalógusban feltüntetett érték csak a különbséget mutatja egyik és másik bélyeg között, azért nem szabad egyes bélyegért annyi pénzt adni, mint azt a katalógus mutatja.

EDESANYA POSTÁJA:

A gyermekek egészsége

Írja: Dr. Steuer Jenő

A gyermek konfliktusai az iskolában vele szemben támasztott igényekkel, tehát tanárával, kötelességeivel, s tanulórsaival különböző tüneteket idéznek elő. Ezeknek összessége az az állapot, amelyet az orvosok iskolaidegességnek neveznek. A gyermek már a reggeli felkeléskor rosszkedvű. Az öltözködés nehezen, bajokkal, veszekedéssel megy. Ingerült, mindent kifogásol, türelmetlen, mindenkivel összevész. Reggelit alig akar enni, siet, fél az elkészéstől. Ha nehezen vagy részben meg is ette a reggelit, nemsokára kihányja. A környezet vagy azt mondja ezek alapján, hogy „rossz“, kiállthatatlan, vagy azt, hogy „étvágytalan“.

VÁLASZ EGY GYERMEK LEVÉLÉRE.

Az e heti postában még egy hozzászólás érkezett a fölvetett kérdésre. Munkatársunk: Kovács Nándor, Szilágybagosról küldte. Ő is azt a megoldást találná jelenleg legmegfelelőbbnek, hogyha volna olyan család, ahol elfogadnák gyermekek mellé a leánykát, természetesen, havonta valami díjazásért. De nemesak jelenlegi szorult anyagi helyzetére gondol, hanem a későbbi elhelyezkedésre is. Szerinte feltétlen képeznie kell magát szabás-varrásban, vagy háztartásbeli teendőknél, mert mindkettő

gyakorlati pálya. Egyben fel is kér bennünket és általunk üzeni, Szilágyi Magdának Havadtőre, hogy forduljon hozzá bizalommal levélben, szívesen lesz segítségére, amiben tud.

Sőt, amennyiben a leányka ebben az évben nem tudna elhelyezkedni, úgy egyik szindarabját felajánlja a havadtői igazgató-tanítónak, hogy a szindarabot előadva, annak befolyó jövedelméből egyharmad részben segítyezék a rászoruló családot.

Nem füzünk semmit e levélhez. Várjuk a következő hozzászólásokat.

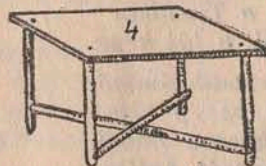
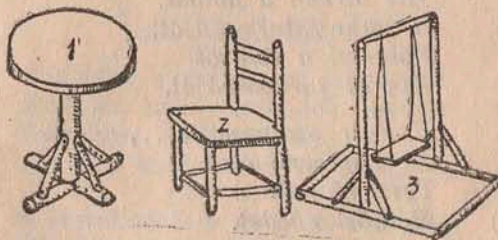
ZOLIKA VIZSGALATI FOGSÁGBAN.

Zolika rossz fát tett a tűzre — kiöntötte a vizet. Hát ezt a vizes ügyet nem lehet szárazon meguszni, úgy gondolta Zolika s minden eljárást megelőzve beállt a sarokba, úgy ahogy büntetések alkalmával szokta. Áll, áll Zolika a sarokban nagy szepegve. Édesapjának gyanus lesz az eset.

— Mit csinálhatott ez a gyerek, néz körül gyanakodva a lakásban. — Ahá — te imposztor, kiöntötted a vizet?

— Igen apuka — mondja gyorsan Zolika, de már be is álltam a sarokba.

Mit tehetett Apuka? A vizsgálati fogsággal kitöltöttnek vette a kis imposztor bűnös cselekedetét.

Készülnek a játékok a nagybányai meseország december 7-i játékkiállítására

Elöl megyen hat bak. Utána megy hat pap.
Hatot üti, bakot üti,
Hatot, bakot bottal üti
hat pap, Hányat ütött?

SZERKESZTŐI ÜZENET:

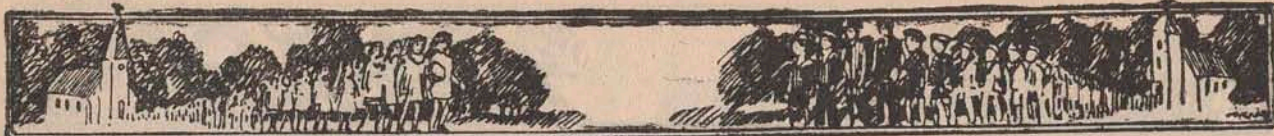
Kovács Nándor, Szilágybagos. Levelét akkor kaptam csak meg, amikor a lap már ki is volt szedve. Azt hiszem azonban így is minden kívánsága szerint történt. Szives üdvözlét. — **Telek Dezső, Torockoszenyörgy.** Levelét megkaptam. A benne levőket nem is olvastam, de szinte tanulmányoztam. Várom a továbbiakra nézve is választát. Hogy van megelégedve az új hellyel s a környezettel? Szives üdvözlét. — **Gróf Belhen Kalinka, Câmpia Turzii.** Örömmel olvastam kicsi Kalinka leveledből, hogy jól érzed magad a mi kis táborunkban. Ime írod is: „Elvezetted olvasom mindig az Új Cimborát s nagyon örvendek, amikor a szerkesztői üzenetek közt egy-egy jó ismerősömről találok. A rejtvényeket is megfejtem, de mindeddig nem küldtem be azért, mert gondoltam: hátha nem jók? Most próbálok először szerencsét.” No, — az első próba úgy látom sikerrel jár — a rejtvényeid jók, bekerülnek mind a döntőbe. Különösen szépen feleltél a „Ki találja ki” második kérdésére. Csak azt nem írta meg, hogy hányadik osztályba jársz. Pedig az nagyon érdekelt engem. Szerettem tudni kis cimboráinkról, hogy melyik iskolába s hányadik osztályba járnak. No, ha még egyszer írsz nekünk, írd meg azt is, hogy melyik írásdarabjatsz eddig neked legjobban az Új Cimborában. — **Debreczeni Ferike, Szalmár.** Végre egyszer téged is látunk kis cimborá. Régen nem jártál már nálunk. A rejtvényed jó. A pótlórejtvény sorra is kerül, de a képrejtvényt most még nem tudjuk megcsinálni. Mások azonban írd lehelőleg finálával a rejtvényt, mert úgy jobban látszik. — **Ligeli Gyurka, Szalmár.** Kocka-rejtvényed jó — le fogjuk közölni. Hasonló rejtvényt máskor is elfogadunk. — **Kanizsai Évike, Lázár.** Édes jó anyád volt benn a napokban a szerkesztőségben s említtél, hogy még nem kaptál választ Székelyudvarhelyről, pedig már nehezen várod. Ha még eddig nem kaptad volna meg, bizonyosan megérkezik a közeljövőben. — **Kovács Margitka, Szalmár.** Örömmel láttuk rejtvényfejtőink között hugocskáddal együtt. A vers-írás bizony nem könnyű dolog. Verset sokan írnak, csak jó verseit írják kevesen. Olvasgasd Reményik Sándor, Mécs László, Sik Sándor s régebbi nagy poétáink: Ady, Arany, Petőfi, Vörösmarty, Tompa verseit — nagyon sokat fogsz tanulni tőlük, nem csak stílus, nyelvezet, de a kifejezés módjára nézve is. A versírónak mindig tanulnia, fejlődnie kell. — **Pop Margareta és Magda, Szalmár.** A hi örömtök nekem is öröm. Semmi fáradságot, semmi munkát nem sajnálunk, ha nektek valamivel örömet szerezhetünk. — **Kenderesi Miklóská II. el.**

o. i., Torda. Új kis cimboránk vagy Miklóská, most írtál először nekünk — és még hozzá milyen kedvesen. Hogy is írod csak leveledben: „Amióta édes jó apám megrendelte nekem az Új Cimborát, mindig nehezen várom az érkezését. Minden belüjét elolvasom. Ez az újság lett az én legjobb barátom.” Tudod kis cimborá, minek örül a szerkesztőnéni leveled olvasása után? Annak, hogy II. elemista létedre olyan jó helyesírással írtál s annak, hogy az Új Cimborát a szivedbe fogadtad. Szeresd és terjeszd is tovább ezt a kicsi újságot pajtasaid között és az új cimborák fogadalmáról ne feledkezz el soha. Szeretettel köszöntelek közöttünk kis cimborá. — **Sárány Béla, Kolozsvár.** Te is új kis cimborá vagy. Kérdezted, hogy megkaphalnád-e a hiányzó első számokat? Neked is és minden új előfizetőnknek üzenjük, hogy írják meg, kiknek milyen számok hiányoznak s akkor aztán megküldjük, 5 lei számonként. Beküldhetitek előre is, de hozzá is írhatjuk az előfizelésekhez. Bizony kár is lenne, ha a bekötésnél hiányoznának a számok. — **Zaihu-reczky Ilonka, Óvári.** Sajnáltam, hogy nem találkoztam veletek, amikor bentjártatok édes anyáddal. A babaszoba ügyes, kedves, különösen kedvessé tesz a kicsi függönyök, az ágyterítő, a pohárszék-takaró — s ezeket te kézimunkálgattad Ilonka az utolsó darabig. Ügyes leányka vagy, megdicsérlek érte. Az egész babaszobát, úgy amint van elvisszük a dec. 7-i nagybányai rajz- és gyermekjáték-kiállításra. — **Trokopensz Magda és Irén, Szalmár.** Tőletek is régen kaptam levelet. Bizonyára nagyon el vagytok foglalva a tanulással. A beküldött rejtvény jó. A soroláson résztvesz. — **Névnélküli rejtvény, Szalmár.** Minden írást, amit hozzánk beküldtök, írjátok rá a neveiteket. Ime itt is egy rejtvény, nem tudjuk kié? Pedig szeretnénk tudni. Az van a megfejtésben többek között, hogy Szent István után Szent Antal következett az uralkodásban. Erről bizonyosan ráismer a megfejtő a rejtvényére. Kérjük, hogy jöjjön be szerkesztőségünkbe, hogy beszélhessünk veled. — **Makó Tivadar, Resicza.** A megfejtésed jó. De a 20-as számú újságból kimaradtak a találós kérdések. No, nem baj, beküldheted utólagosan is. Vannak-e olyan barátok, akik szintén megrendelnék az Új Cimborát? Ha vannak, majd írd meg nekünk.

DALOLJATOK KIS CIMBORÁK!

A juhásznak jól megy dolga . . .

A juhásznak jól megy dolga,
Egyik dombról a másikra
Legelteti nyáját,
Fujja furulyáját,
Bu nélkül éli világát.

FEJTÖRŐ

TITKOS-IRÁS.

ü	A	r	z	a	u
j	k	a	k	p	e
o	s	c	d	l	z
l	v	v	e	m	e
a	b	s	o	s	r
e	n	t	i	j	l

Udvari Magda és Sára, Magyarláros titkosírással írt levele.

Aki megfejti küldje be a megfejtést. A leggyesebb megfejtők jutalomban részesülnek.

A 19. számban közölt rejtvények megfejtése:

1. A macskát magyarul így hívják: cic!
2. A ló a báránnyal akkor beszél, mikor hegedülnek.
3. Tonaludatus azt jelenti: Tón a lud átsz.
4. Lánc.

A 20-as szám megfejtése:

Növekedett egy kétágu fa. A kétágu tetejébe nyole ités hordó, annak a tetejébe egy csiga, a csiga tetejébe két látó, a két látó tetejébe egy sűrű erdő. No, kitaláljátok, hogy mi az? Hát — ember! Ugye nem is nehéz?

Üzenet a kis cimboráknak: Szeressétek és terjesszétek az Uj Cimborát. — Képrejtvény: Árpád. — Betűrejtvény: Mindenszentek.

1. A keleti és délkeleti Kárpátok részei: Bukovinai, Máramarosi, Besztercei, Ciblesi, Radnai, Borgói, Moldvai, Kelemen, Görgényi, Gyergyói, Csiki, Bizăui, Háromszéki, Brassói, Fogarasi havasok.

2. Szent István után az uralkodásban Péter, Aba Sámuel, Péter, I. Endre, I. Béla, Salamon, I. Géza, Szent László, Könyves Kálmán, II. István, II. Béla, II. Géza, III. István, II. László, IV. István, III. Béla, III. László, II. Endre, IV. Béla, V. István, IV. László és III. Endre következtek. III. Endrével az Árpádház ki is halt.

3. Az enyv bőr, csont és inak összefőzése által keletkező kocsonyás képződmény.

4. Tompa Mihály 1817-ben, Rimaszombaton (Gömör m.) született.

5. Dió.

Megfejtéseket küldtek be: Kovács Margit és Gabriella, Szatmár; Makó Tivadar, Resica; gróf Bethlen Katinka, Cămpia Turzii; Zathureczky Ilonka, Óvári; Bogdán Magda, Szatmár; Trokopezsz Magda, Szatmár; Kanizsay Évi és Jenő, Lázári; Pop Margareta és Magda, Szatmár; Kiss Jenő, Torda; Szabó Laci, Nagyenyed.

Nyertesek lettek: Gróf Bethlen Katinka, Kanizsay Jenő és Évi, Kovács Gabriella.

A KIADÓBACSI POSTÁJA.

A következők előfizetését köszönettel nyugtázzuk:

Félévre előfizettek: Kovács Károlyné, Remete; Schwartz Amália, Szatmár; Kekés Gyuszi, Carei; Ref. leányelemi, Szatmár; Merlak Ferenc, Csomaköz; özv. Szaploneczay Bertalané, Nagybánya; Morovszky Baba, Somkut; Treitel Ottó, Gyulafehérvár; Kolling Árpád, Mihályfalva; Csengeri Mayer Mihály, Polyák Laci, Lévy Józsefné, Szatmár; Nagy Albertné, Kolozsvár.

Negyedévre előfizettek: Babos E., Tiszt. M. Zsófia, Dvorzsák Lajosné, Szarka Lacika, Weiss Bandi, Grün Tibi, Wohl Ági, Fóris Jenő, Rosenberg Rózsika, Haraszthy Pál, Magyar Párt, Kondor Gedeon, Szatmár; Ney Zsuzsika, Oradea; Adorján Eta, Torda; Bedő Miklós, Torda; Nagy Kató Mihaeni; Muntyán Márta és Éva, Kolozsvár; Rozenhal Egonka, Gyulafehérvár; Bodnár Béla, Tămăşeni. Előfizettek még: Adler Mihályné (17 lei), Mészáros Imre (25 lei), Pákei O. (30 lei), Borbély József (17 lei), Deuschenschmied Jenő (76 lei), Bartha Zsigmond (34 lei), Mihalik Jóska és Piri (17 lei), Vád Lajos (17 lei), Szatmár; Gálffy Zsigmond, Kolozsvár (195 lei); Ujházi Sándor, Nagykároly (140 lei); Suta János, Livada (140 lei).

Főmunkatárs: TELEKY DEZSŐ.

Uj Cimbora szerkesztősege és kiadóhivatala
Satu-Mare, P. Brătianu No. 9.

Nyomatott:

SHABADSĂIŢO R. T. NYOMDABERLETE
SATU-MARE.